

Ζακ Πρεβέρ, «Σελίδα γραπτού»

Δύο και δύο τέσσερα
τέσσερα και τέσσερα οχτώ
οχτώ κι οχτώ κάνουν δεκάξι.
Επαναλάβετε! λέει ο δάσκαλος.

Δύο και δύο τέσσερα
τέσσερα και τέσσερα οχτώ
οχτώ κι οχτώ κάνουν δεκάξι.

Μα να το πουλί-λύρα
που περνά στον ουρανό.

Το παιδί το βλέπει,
το παιδί το ακούει,
το παιδί το φωνάζει:
Σώσε με, παίξε μαζί μου,
πουλί!

Τότε το πουλί κατεβαίνει
και παίζει με το παιδί.

Δύο και δύο τέσσερα.
Επαναλάβετε! λέει ο δάσκαλος.

Και το παιδί παίζει,
το πουλί παίζει μαζί του...

Τέσσερα και τέσσερα οχτώ
οχτώ κι οχτώ κάνουν δεκάξι
δεκάξι και δεκάξι πόσα κάνουν;
Δεν κάνουν τίποτα δεκάξι και δεκάξι
και προπάντων όχι τριάντα δύο
έτσι ή αλλιώς
και φεύγουν.

Και το παιδί έκρυψε το πουλί
μες στο θρανίο του
κι όλα τα παιδιά
ακούν το τραγούδι του
κι όλα τα παιδιά ακούν τη μουσική
κι οχτώ κι οχτώ στη βόλτα τους φεύγουν
και τέσσερα και τέσσερα και δυο και δυο
στη βόλτα τους το σκάνε
κι ένα κι ένα δεν κάνουν ούτε ένα ούτε δύο
ένα ένα το ίδιο φεύγουν.
Και το πουλί-λύρα παίζει

και το παιδί τραγουδάει
κι ο καθηγητής φωνάζει:
Πότε θα πάψετε να κάνετε τον καραγκιόζη!
Μα όλα τ' άλλα παιδιά
ακούν τη μουσική
και οι τοίχοι της τάξης
σωριάζονται ήσυχα.
Και τα τζάμια ξαναγίνονται άμμος
το μελάνι ξαναγίνεται νερό
τα θρανία ξαναγίνονται δένδρα
η κιμωλία ξαναγίνεται ακρογιαλιά
το φτερό ξαναγίνεται πουλί.

[πηγή: Ζακ Πρεβέρ, Κουβέντες, μτφρ. Μιχάλης Μειμάρης, εκδ. Καστανιώτη,
Αθήνα 1994, σ. 124-125]